

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **P. S.**, bytem L, S, v řízení zastoupeného Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Svitavy, Soudní 1 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2011, čj: 90/550/11, 5631/ENV/11

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2011, kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové, čj: 45/OOH/0625194,10/07/KJD/018 ze dne 12.1.2007 tak, že uložená pokuta 280.000,- byla snížena na částku 120.000,- a výrok rozhodnutí ČIŽP byl změněn tak, že původní část věty byla nahrazena větou „... za porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, kterého se pan P. S. dopustil tím, že při provozování zařízení ke sběru výkupu a využívání odpadů....“ . V ostatním prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 1. 2007 uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Hradec Králové (dále též „inspekce“), žalobci pokutu ve výši

280 000 Kč za porušení § 18 odst. 1 písm. i) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při provozování zařízení ke sběru, výkupu a využití odpadů na základě souhlasu Krajského úřadu Pardubického kraje v provozovně Průmyslová 933/47, Svitavy, nezabezpečil odpady před nežádoucím únikem nebezpečných složek z těchto odpadů do životního prostředí. Následkem úniku nebezpečných složek došlo k znečištění vod, které se následně přes dešťovou kanalizaci dostaly až do přilehlého lačnovského poldru, jehož znečištění bylo nahlášeno dne 26. 3. 2006 na Městskou policii ve Svitavách.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí ve vztahu k vyměřené pokutě 120.000,-Kč za nezákonné a věcně nesprávné a vyměřenou pokutu za nepřiměřeně vysokou a neodůvodněnou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno po zrušení předchozího rozhodnutí ministerstva o odvolání žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25.8.2010, čj: 5 Ca 186/2007-34-37. Žalobce připouští, že se dopustil pochybení při skladování a zabezpečení odpadů. Napadené rozhodnutí ale považuje za nepřezkoumatelné, neboť není možno zjistit, jakými kritérii se žalovaný při stanovení výše pokuty řídil. Z rozhodnutí je patrné, že vycházel pouze z množství a charakteru nezabezpečeně uložených odpadů, nikoliv z míry zavinění žalobce na tvrzené kontaminaci půdy ropnými látkami. Oproti tomu ale žalovaný ve druhém odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí uzavírá, že způsob skladování odpadů žalobcem (a dále i společností SD Kovošrot s.r.o.) vyústil v poškození životního prostředí kontaminací půdy. Není proto zřejmé z těchto rozporných závěrů, jakými kritérii se při stanovení výše pokuty řídil. Navíc v průběhu celého řízení nebyl obstarán použitelný důkaz, který by prokázal příčinnou souvislost mezi způsobem skladování odpadů žalobcem a tvrzeným poškozením životního prostředí kontaminací půdy. Není patrné, že by se žalobce na tvrzené kontaminaci podílel a v jakém rozsahu. Ve vztahu k uložení pokuty tak nelze přihlížet k míře poškození životního prostředí a proto považuje pokutu za nepřiměřeně vysokou.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně objasnil závažnost ohrožení životního prostředí jednáním žalobce, prakticky se pouze omezil na obecné konstatování, že způsob skladování odpadů žalobcem dlouhodobě znamenal závažné ohrožení životního prostředí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze vyplývá, že při stanovení výše uložené pokuty 120.000,-Kč vycházel žalovaný při popisu situace v areálu žalobce z protokolu ČIŽP z kontroly na místě samém ze dne 30.3.2006, který byl zapsán na základě vizuální prohlídky areálu žalobce. Tento protokol obsahuje obecný druhový popis odpadů uložených na místě samém, bez uvedení jejich přesného množství, pouze s řádovým označením výměry plochy, na které jsou tyto odpady uloženy s tím, že se tam nacházejí i odpady nebezpečné. Z toho ale nelze zjistit, jak toto zákonné hledisko pro výši pokuty zhodnotil. Z rozhodnutí také nevyplývá, jaké druhy odpadů a v jakém množství a jakým způsobem skladovala společnost SD Kovošrot s.r.o., která se měla dopustit porušení zákona o odpadech. Přesto napadené rozhodnutí žalovaného a společnost SD Kovošrot s.r.o. srovnává a dochází k nijak neodůvodněnému závěru, že u žalobce se jednalo o větší množství nezabezpečených odpadů s větším podílem odpadů nebezpečných, a je tak třeba mu uložit pokutu alespoň ve výši pokuty uložené SD Kovošrot s.r.o. Výši pokuty uloženou společností SD Kovošrot s.r.o. žalovaný fakticky používá jako měřítko pro stanovení výše pokuty žalobci. Tento postup žalobce považuje za nepřipustný, když výši pokuty má stanovit pouze s přihlédnutím ke konkrétnímu jednání či opomenutí žalobce, nikoli porovnáním s jednáním další osoby.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že zjištěný únik ropných látek byl důsledkem nesprávného nakládání s odpady (nezabezpečeného skladování odpadů znečištěných ropnými produkty) dvou subjektů podnikajících v areálu, a to SD Kovošrot s.r.o. a fyzické osoby podnikající pana S. V rozhodnutí jsou podrobně popsány druhy a způsoby skladování odpadů obou subjektů, je

uvedeno i odhadované množství odpadů (u pana S. se jednalo o stovky m³, u SD Kovošrot o cca 75m³ odpadů). Vzhledem k důkazní nouzi nebyla posuzována míra poškození životního prostředí, ani míra zavinění jednotlivými subjekty, výše pokuty nemohla být diferencována ani vzhledem k množství nezabezpečeně skladovaných odpadů, jejichž důsledkem byl v obou případech únik nebezpečných složek do životního prostředí a jeho znečištění (poškození), a proto bylo v případě žalobce přistoupeno k uložení pokuty ve stejné výši jako u SD Kovošrot, ačkoliv rozsah jeho protiprávního jednání byl bezesporu podstatně vyšší. Jedná se o závažné porušení povinností na úseku nakládání s odpady s přímým dopadem do životního prostředí, na jehož potrestání žalovaný trvá. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 27.3.2006 informovala Městská policie Svitavy Městský úřad Svitavy, odbor životního prostředí, o podezření na únik ropných látek do Lačnovského poldru z blízkých provozoven kovošrotu. Následujícího dne o tom městský úřad uvědomil Českou inspekci životního prostředí a Krajský úřad Pardubického kraje.

Ve spise je založeno sdělení společnosti AQUA ENVIRO ze dne 28. 3. 2006, která provádí v areálu SD KOVOŠROT (provozovna Svitavy) sousedícím se žalobcovou provozovnou pravidelný monitoring kvality podzemních a odpadních vod. Dne 27. 3. 2006 byla tato společnost požádána společností SD KOVOŠROT o posouzení příčin úniku ropných látek do dešťové kanalizace.

Podle protokolu z kontroly provedené inspekci za přítomnosti žalobce dne 30. 3. 2006 byl žalobce seznámen s podklady souvisejícími se zjištěným únikem ropných látek včetně fotografické dokumentace. Při kontrole bylo zjištěno, že v areálu jsou uloženy stovky metrů krychlových odpadů, včetně obalů od olejů, zbytků olejových filtrů a jiných nebezpečných složek. Vpravo od drticí linky bylo uloženo v desítkách metrů krychlových již podrcené množství odpadů – alternativní palivo pro cementárny, k jehož výrobě se používají i odpady kategorie nebezpečné. Veškeré odpady byly uloženy na nezpevněné ploše, která byla v některých místech pouze vysypána hrubým šterkem; odpady nebyly nijak zabezpečeny proti dešti a sněhu. Vlivem rychlého tání došlo k výplachu nebezpečných látek z odpadů, a vody smíšené s ropnými látkami se následně dostaly do kanalizační vpusti na dešťovou vodu, která se nachází v těsné blízkosti uložených odpadů. Tento únik vod – jak inspekce v protokolu uvedla – byl zdokumentován společností AQUA ENVIRO dne 27. 3. 2006 za přítomnosti Ing. P. Č. a rovněž byly odebrány vzorky znečištěných vod.

Dne 31. 3. 2006 provedla inspekce kontrolu i u společnosti SD KOVOŠROT; i zde byla zjištěna některá pochybení. Dne 18. 8. 2006 byl sepsán závěrečný protokol z kontroly. Ten se zmiňuje i o souhrnné zprávě společnosti AQUA ENVIRO ze dne 28. 4. 2006, která obsahuje i výsledky laboratorních měření vzorků znečištěných vod odebraných dne 27. 3. 2006 a kontrolních vzorků odebraných dne 11. 4. 2006 (měření prováděla akreditovaná laboratoř Zdravotního ústavu v Brně). Souhrnná zpráva je založena ve spisu; podle ní byly vzorky vod odebrány dne 27. 3. 2006 jednak na vtoku do kanalizační vpusti u drticí linky při vjezdu do areálu provozovny SCHWÄKOV, jednak v místě přítoku dešťových vod do suchého poldru u propustku přes železniční trať. Obsah nepolárních extrahovatelných látek (NEL) ve vzorku odpadní dešťové vody odtékající ze severní části provozovny dosáhl podle měření laboratoře 78 mg/l a i jiné hodnoty byly zvýšeny nad normu; na vtoku do poldru byla zjištěna koncentrace NEL 3,9 mg/l. Dne 11. 4. 2006 dosahovala hodnota NEL na vtoku do vpusti (v severní části provozovny) 61 mg/l. Ve spisu je založeno i CD s fotografiemi

žalobcovy provozovny (disk je označen datem „27. 3. 2006“; fotografie na něm uložené byly podle elektronických údajů pořízeny buď dne 26. 3. 2006, nebo dne 28. 3. 2006).

Dne 6. 12. 2006 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech a zároveň mu byla stanovena desetidenní lhůta pro seznámení s podklady. Zásilku doručovanou do místa podnikání převzala jako zmocněnec D. D., stejně jako na to navazující rozhodnutí o pokutě ze dne 12.1.2007, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 280.000,- Kč. V něm inspekce uvedla, že podkladem pro zahájení řízení byly skutečnosti zjištěné při místním šetření dne 30. 3. 2006. Dodala, že únik znečištěných vod byl fotograficky zdokumentován společností AQUA ENVIRO, jejíž oprávněný pracovník také za dohledu zástupce odboru životního prostředí Městského úřadu Svitavy provedl odběry odpadních vod v areálu; koncentrace škodlivin v těchto vzorcích mnohonásobně překračovaly normu. Při stanovení výše pokuty přihlédla inspekce k tomu, že žalobce skladoval stovky m³ odpadů (včetně nebezpečných – výslovně inspekce uvedla čtyři sudy s olejovými filtry) na nezpevněné ploše; s pomocí vzorků odebraných společností AQUA ENVIRO bylo prokázáno, že největší díl odpovědnosti za únik ropných látek do kanalizace nese právě žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí odmítl domněnku, podle níž rozhodujícím důkazem byla zpráva společnosti AQUA ENVIRO: zásadní totiž byla vlastní zjištění inspekce. Zmíněná zpráva pouze kvantitativně vyjádřila složení odpadních vod; není navíc na místě zpochybňovat provedené analýzy, neboť odběru vzorků byl přítomen zástupce Městského úřadu Svitavy a analýzy prováděla akreditovaná laboratoř Zdravotního ústavu v Brně. Míra zavinění jednotlivých subjektů byla podle žalovaného zhodnocena řádně: v žalobcově provozovně se nacházelo obrovské množství odpadů, z nichž prokazatelně vytékaly kontaminované vody; to prokazuje pořízená fotodokumentace. Za protiprávní jednání byl potrestán jak žalobce, tak společnost SD KOVOŠROT (ta pokutou 120 000 Kč).

Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2007, čj: 95/550/07-TRO bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25.8.2010, čj: 5 Ca 186/2007-34-37. Městský soud konstatoval, že znakem skutkových podstat podle § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) je skutková podstata naplněná už samotným opomenutím zabezpečit odpady před nežádoucím znehodnocením, odcizením nebo únikem, znakem skutkové podstaty není až následek v podobě škody či újmy na životním prostředí. Konstatoval, že samotné uložení nezabezpečených odpadů v žalobcově provozovně zpochybněno nebylo. Městský soud konstatoval, že nelze připustit, aby důkazní prostředky rozhodné pro stanovení výše pokuty samostatně obstarával soukromý subjekt, aniž by tento postup byl procesně zachycen a zdokumentován. Městský soud akceptoval, že prvotní odběr vzorků provedla soukromá společnost, ale konstatoval, že další odběr vzorků po té, co již inspekce byla o věci informována, mohl proběhnout již formálně procesním způsobem. Prováděla-li inspekce šetření na místě, mohly být přítomny i osoby dotčené, tedy žalobce a společnost SD Kovošrot. Dne 30.3.2006, kdy se inspekce dostavila na šetření do žalobcovy provozovny, ale žádné vzorky odebrány nebyly. Dne 31.3.2006 proběhlo šetření v provozovně SD Kovošrot, kde byla odběrem opět pověřena společnost AQUA ENVIRO. Ta vzorky odebrala opět bez úředního dohledu, dne 11.4.2006. Způsob zjišťování obsahu škodlivých látek, resp. způsob odběru vzorků, který v této věci zvolila inspekce, je pro účely správního řízení nesprávný a procesně nepřipustný. Navíc žalobce jako jediný ze všech zainteresovaných osob nebyl šetření konanému dne 31.3.2006 přítomen. Městský soud konstatoval, že je tedy patrné, že žalobce je vinen uvedeným správním deliktem, ale napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť při stanovení výše pokuty rozhodující roli hrály analýzy vzorků odebraných společností AQUA ENVIRO bez přítomnosti správního orgánu (s pomocí těchto analýz ilustrovaly správní orgány intenzitu úniku nebezpečných látek z žalobcovy provozovny a míru

kontaminace vody a půdy, která byla hlavním kritériem pro určení výše pokuty). Městský soud tak uložil žalovanému, aby zvážil, na kolik je s ohledem na velký časový odstup možné shromáždit další skutková zjištění a na kolik bude nutné přidržet se jen těch zjištění, která si inspekce obstarala vlastní péčí a řádným procesním postupem.

Žalovaný v novém správním řízení vyzval zástupce žalobce k vyjádření k věci v souvislosti se závěry rozsudku soudu. Žalobce dne 4.1.2011 sdělil, že podle něj nebylo prokázáno, že by v důsledku jeho činnosti došlo k zamoření vody a půdy a má tedy za to, že nedošlo k naplnění znaku skutkové podstaty přestupku a skutek tak, jak je popsán v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, nebyl prokázán. Žalobce připustil, že by byl ochoten akceptovat pokutu do výše 10.000,-Kč.

Dne 27.1.2011 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým snížil žalobci pokutu na částku 120.000,-Kč. Část věty nahradil tak, že nyní zní „za porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, kterého se pan P. S. dopustil tím, že při provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů....“. V ostatním uvedl, že se prvoinstanční rozhodnutí nemění. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že při vlastní obhlídce provozovny bylo zjištěno, že je zde uloženo velké množství odpadu (stovky m³), jednalo se převážně o směsné plasty, PET lahve, pneumatiky, dále pak televizory, monitory, počítače, části dalších elektropřístrojů, a to včetně obalů od olejů, olejových filtrů, hadic od hydrauliky a jiných nebezpečných složek. V pravé části vedle drtící linky bylo uloženo velké množství již podrceného odpadu (tj. tuhé alternativní palivo, do kterého se zpracovávaly ostatní i nebezpečné odpady), nacházely se zde dokonce nezakryté sudy s oleji a olejovými filtry. Veškeré tyto odpady byly uloženy na nezpevněné ploše, která byla pouze na některých místech vysypána hrubým štěrkem, odpady nebyly žádným způsobem zabezpečeny proti povětrnostním vlivům, zejména dešti a sněhu. Vlivem velkého množství sněhu a rychlého tání došlo k intenzivnímu vyplachování nebezpečných složek odpadů (i vizuálně zřejmé znečištění průsakových vod z deponií odpadů ropnými látkami), oleje z umístěných sudů volně vytékaly na terén. Takto znečištěné vody odtékaly do kanalizační výpusti na dešťovou vodu, která se nacházela v těsné blízkosti uložených odpadů. Proti těmto zjištěním žalobce ve vyjádření ze dne 31.3.2006 nic nenamítal, resp. reagoval pouze na sudy s oleji a olejovými filtry, připustil podíl viny na zjištěném znečištění, ale poukázal na stejný podíl zavinění společností SD Kovošrot. Žalovaný tak konstatoval, že popsané skutečnosti jsou bez jakýchkoliv pochybností porušením uvedených ustanovení zákona o odpadech. Konkrétní požadavky na shromažďování a skladování odpadů jsou pak stanoveny ve vyhlášce č. 383/2001 Sb. V daném případě to znamená, že oleje, resp. olejové filtry je třeba skladovat v odpovídajících nádobách, v zastřešeném skladu opatřeném záchytnou vanou s bezodtokovou jímkou, odpady, ze kterých se mohou vymývat ropné látky a tedy i zmiňované alternativní palivo, je třeba ukládat na izolované zpevněné ploše vybavené jímkou na zachycování průsakových vod. Uložení pokuty proto bylo namístě.

Při stanovení výše pokuty vycházel žalovaný z toho, že dne 30.3.2006 u pana S. zaznamenala také nesprávné skladování odpadů v prostoru, který již provozovala společnost SD Kovošrot. Na ploše v zadní (severní) části areálu byly uloženy odpady, které evidentně obsahovaly nebezpečné složky, popř. jimi byly znečištěné – jednalo se o demontované motory z automobilů, větší znečištěné olejové filtry, zaolejované pružiny z automobilů, elektromotory s obsahem mazacích tuků. Tato plocha nebyla zpevněna ani nijak odkanalizována a odpady na ní uložené nebyly zabezpečeny před vlivem povětrnostních podmínek, tedy ani před únikem nebezpečných složek z těchto odpadů do životního prostředí. V blízkosti těchto odpadů bylo na zpevněné ploše umístěno cca 75 m³ odpadů pocházejících z úpravy odpadů, při kontrole bylo zjištěno, že z těchto odpadů vytékalo nepatrné množství vod s viditelným znečištěním

olejovými látkami, které vtékaly do kanalizační vpusti pro srážkovou vodu. Oba způsoby skladování odpadů (u obou jmenovaných subjektů) jsou porušením požadavků na ochranu životního prostředí. Výše pokuty by se tak v obou případech měla odvíjet zejména od množství a charakteru takto nesprávně skladovaných odpadů. V případě společnosti SD Kovošrot inspekce uvážila zejména množství a charakter nesprávně skladovaných odpadů, když podíl viny společnosti na zjištěném znečištění s odkazem na zprávu společnosti AQUA ENVIRO označila za minimální a uložila pokutu 120.000,-. Žalovaný konstatoval, že stanovené závěry AQUA ENVIRO nelze použít, ale vzhledem k velkému časovému odstupu nelze pořídit žádné nové podklady pro hodnocení podílu viny na zjištěné kontaminaci, a proto od tohoto faktoru žalovaný ustoupil. V případě žalobce hodnotil také zejména množství a charakter nezabezpečeně uložených odpadů a konstatoval, že v porovnání se společností SD Kovošrot se jednalo o větší množství nezabezpečených odpadů s větším podílem odpadů nebezpečných, ale že není schopen určit (např. šetření na místě) o jak zásadní podíl v množství odpadů by se mohlo jednat, a proto přistoupil k uložení pokuty ve stejné výši, tj. 120.000,-Kč. Uloženou pokutu považuje za dostatečnou pro splnění funkce trestu a přihlédl také k tomu, že žalobce byl za porušení zákona o odpadech při podnikatelské činnosti již několikrát potrestán, opakovaně byl na plnění povinností upozorňován a požadavky na nápravu byly z jeho strany většinou akceptovány teprve pod hrozbou sankce. V tomto konkrétním případě pak vyzdvihl aktivní přístup podnikatele ke vzniklé situaci a provedení účinných opatření (vybudování norných stěn, zamezení vstupu vod do kanalizačních vpustí a zapuštění absorpčního filtru v areálu provozovny).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ustanovení § 75 s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Věc posoudil následovně:

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo pravomocně rozhodnuto o uložení pokuty za porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že při provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů nezabezpečil odpady před nežádoucím únikem nebezpečných složek z těchto odpadů do životního prostředí a následkem úniku nebezpečných složek došlo k znečištění vod, které se následně přes dešťovou kanalizaci dostaly až do přilehlého lačnovského poldru.

Po té, co předchozí rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil uložení pokuty ve výši 280.000,- Kč, zrušil Městský soud v Praze z důvodu procesních pochybení při opatrování důkazů, směřují nyní žalobcovy námitky zejména proti výši a způsobu odůvodnění uložené pokuty.

Dle soudu je při posouzení přiměřenosti výše uložené pokuty nutno vycházet z ustanovení § 66 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech, ve znění platném v době spáchání deliktu, dle kterého lze fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nezabezpečí odpady před nežádoucím znehodnocením, odcizením nebo únikem, uložit pokutu až do výše 300 000 Kč. Z tohoto pohledu se pokuta snižená žalovaným v napadeném rozhodnutí na částku 120.000,- Kč, jeví spíše jako mírná, uložená v podstatě v jedné třetině stanovené hranice zákonného rozmezí

Při posouzení důvodnosti námitek směřujících proti nedostatečnému odůvodnění uložené pokuty, je nutno vycházet z ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech, dle kterého

se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Při uložení pokuty vycházel žalovaný ze zjištění, že k ohrožení životního prostředí došlo. Proti tomuto závěru žalobce v průběhu správního řízení nic nenamítal a to ani tehdy, když se vyjadřoval ke zjištění, která provedla inspekce. Ta konstatovala, že „v areálu jsou uloženy stovky metrů krychlových odpadů, včetně obalů od olejů, zbytků olejových filtrů a jiných nebezpečných složek. Vpravo od drticí linky bylo uloženo v desítkách metrů krychlových již podrcené množství odpadů – alternativní palivo pro cementárny, k jehož výrobě se používají i odpady kategorie nebezpečné. Veškeré odpady byly uloženy na nezpevněné ploše, která byla v některých místech pouze vysypána hrubým šterkem; odpady nebyly nijak zabezpečeny proti dešti a sněhu. Vlivem rychlého tání došlo k výplachu nebezpečných látek z odpadů, a vody smíšené s ropnými látkami se následně dostaly do kanalizační vpusti na dešťovou vodu, která se nachází v těsné blízkosti uložených odpadů“. Ve svém vyjádření ze dne 31.3.2006 žalobce připustil, že „nezodpovědnou obsluhou zařízení došlo k vytržení olejových filtrů do sudů umístěných v blízkosti kanalizačních vpustí dešťové kanalizace v areálu společnosti SD KOVOŠROT – provozovna Svitavy“. Žalobce také připustil, že k rozsáhlé kontaminaci došlo, ale k ní nemohlo dojít pouze zaviněním jeho společnosti. Podíl zavinění společnosti žalobce na tomto havarijním stavu žalobce nepopřel, ale zdůraznil, že stejný podíl viny má na vzniklé situaci i společnost SD Kovošrot.

V dané věci již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25.8.2010, čj: 5 Ca 186/2007-34-37 konstatoval, že znakem skutkových podstat podle § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) je skutková podstata naplněná už samotným opomenutím zabezpečit odpady před nežádoucím znehodnocením, odcizením nebo únikem, znakem skutkové podstaty není až následek v podobě škody či újmy na životním prostředí a že samotné uložení nezabezpečených odpadů v žalobcově provozovně zpochybněno nebylo a ani soud o něm nepochyboval. Dospěl tak k jednoznačnému závěru, že žalobce je vinen správním deliktem podle § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech. Z tohoto závěru nyní soud vychází, když neshledal žádný důvod pro to, aby se od něho odchýlil.

Městský soud citovaným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí proto, že při stanovení výše pokuty hrály rozhodující roli analýzy vzorků odebraných společnostmi AQUA ENVIRO bez přítomnosti správního orgánu (s pomocí těchto analýz ilustrovaly správní orgány intenzitu úniku nebezpečných látek z žalobcovy provozovny a míru kontaminace vody a půdy, která byla hlavním kritériem pro určení výše pokuty) a uložil žalovanému aby zvážil, nakolik je s ohledem na velký časový odstup možné shromáždit další skutková zjištění a nakolik bude nutné přidršet se jen těch zjištění, která si inspekce obstarala vlastní péčí a řádným procesním postupem.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vázán právním názorem soudu vyšel při uložení pokuty z vlastních při obhlídce provozovny pořízených zjištění, která již soud shora konstatoval, a z vlastní pořízené fotodokumentace, která mu sloužila jako podklad pro konstatování naplnění skutkových podstat podle § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech. Je tak patrné, že žalovaný ve svých úvahách akceptoval názor soudu, že nemůže vycházet z podkladů, které pořídila soukromá společnost.

. Podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech přihlíží správní orgán při stanovení výše pokuty zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, případně k míře jeho poškození. Těmito kritérii však s ohledem na jejich demonstrativní formulaci není správní orgán vázán. Vzhledem k tomu, že jednání, jímž byla naplněna skutková podstata

posuzovaného správního deliktu, spočívalo toliko v nezabezpečení odpadů před nežádoucím znehodnocením, odcizením nebo únikem, nelze přihlížet k závažnosti ohrožení životního prostředí jako k jedinému kritériu (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 81/2007-114). Správní orgán je však povinen výši uložené pokuty náležitě odůvodnit.

Při úvaze o výši pokuty žalovaný vyšel z toho, že u žalobce bylo v den kontroly 30.3.2006 zjištěno nesprávné skladování odpadů v prostoru, které již provozovala společnost SD Kovošrot. Lze připustit, že žalovaný mohl v úvahách o výši pokuty méně zdůrazňovat porovnávání protiprávního jednání obou těchto subjektů, a měl se více zaměřit na činnost žalobce, proti kterému je vedeno toto řízení. Nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný činností žalobce a jeho konkrétním jednáním zabýval, když ve své úvaze konstatoval, že žalobce tím, že odpady v provozovně skladoval v rozporu s požadavky na shromažďování a skladování odpadů uvedenými ve vyhlášce 383/2001 Sb., naplnil skutkovou podstatu uvedených deliktů, a že tímto svým poruší požadavky na ochranu životního prostředí, které dlouhodobě znamená závažné ohrožení životního prostředí, čímž se vyjádřil i k zákonnému kritériu závažnosti ohrožení životního prostředí. Přitom zdůraznil, že se nejednalo o jednorázové uskladnění odpadů. Správním orgánem konkrétně popsána protiprávní jednání spočívající v nesprávném skladování odpadů pak dle žalovaného vyústila za nepříznivých klimatických podmínek v poškození životního prostředí, když došlo ke kontaminaci půdy a vody ropnými látkami. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je také patrné, že si byl žalovaný vědom toho, že již s ohledem na časový odstup nebylo možné pořídit nové podklady pro hodnocení podílu viny na zjištěné kontaminaci, a proto od tohoto faktoru odstoupil.

Z těchto úvah je patrné, že se žalobce porušení ustanovení § 18 odst. 1 písm. i) a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech dopustil tím, že opomenul zabezpečit odpady před nežádoucím únikem a že v důsledku jeho jednání došlo k ohrožení životního prostředí a to natolik závažnému, že je na místě uložení pokuty. Vzhledem k tomu, že sám žalobce připustil, že má na vzniklé situaci stejný podíl viny jako společnost SD Kovošrot, nemohlo pro něj být rozhodnutí o uložení pokuty ve stejné výši jako společnosti SD Kovošrot nijak překvapivé.

Není tedy důvodná námitka, že není patrné, jakými kritérii se žalovaný při uložení pokuty řídil. Na rozdíl od žalobce je soud přesvědčen, že bylo prokázáno, že se žalobce na tvrzené kontaminaci podílel, což ani v průběhu celého správního řízení nepopíral a je i patrné, že žalovaný vycházel z konkrétního jednání žalobce a nikoli pouze z porovnání s jednáním další osoby.

Městský soud v Praze po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

Žalobce dále navrhl moderaci uložené pokuty, když žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil sám žalobci pokutu při samé dolní hranici zákonné sazby. Podle ustanovení § 78 odst. 2 soudního řádu správního soud může soud uložený trest mj. snížit, je-li zjevně nepřiměřený. Soud přitom, jak vyplývá z ustálené judikatury, při přezkumu rozhodnutí neurčuje ideální výši sankce. Protože, jak shora osvětleno, považuje soud uloženou sankci – při vědomí její moderace v průběhu správního řízení – za přiměřenou, neshledal žádný důvod pro její moderaci v soudním řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, náhradu nákladů řízení nepožadoval.. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. dubna 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu